

дено. Едва се съвзела, събрала сили и се притаила подъ листа.

Най-послѣ, стоплила се гжсеницата. Дъждътъ прѣстаналъ, слънцето пакъ се показало и прѣснало лжчитѣ си по дъждовнитѣ капки. „Не — мисли гжсеницата, — сега не ще се лъжа. Защо да излизамъ изъ родното си мѣсто на студъ и влага?“

Минали се день, два, три, — гжсеницата все лежи въ обвивката си, обръща се ту на една страна, ту на друга, понѣкога подава главичката си навънъ, похапва си отъ листа и пакъ се скрива. Но ето тя гледа: по тѣлото ѝ почнали да поникватъ косъмчета; не минало недѣля по нея се появило топло изтъкано кожухче, за чудо красиво! Какви, какви не шарки имало по него; цѣлото било обиколено съ червени ивици, около шията имало черни и зелени ивици, а по дължината на тѣлото, сѣкашъ набити, желти мъхави копченца... „Хе, хе! — си казала гжсеницата. Нима азъ прѣзъ цѣлия животъ ще лежа въ леглото си и ще гледамъ прѣзъ обвивката си? Ако излѣза на свѣтло, може би и азъ ще съмъ полезна за нѣщо?“

И ето, гжсеницата отново повдигнала обвивката. Ненадѣйно подухналъ вѣтръ и свалилъ гжсеницата на земята.

Какво ще стане съ нашата гжсеница? Какъ ще намѣри сега родното си мѣсто? Обаче тя повдигнала главичката, поогледала се и плъзнала кждѣто ѝ видятъ очитѣ. Допълзяла тя до единъ листъ, похапнала малко — вкусно! „Не, — казала гжсеницата, — сега ще бѣда по-умна, та вѣтрътъ не ще ме сваля!“ И закачила о листа паяжинка.

Изяла тя листа, примъкнала се на другъ, а послѣ и на трети. Весело е на гжсеницата! Вѣтръ ли подухне, тя се притаива къмъ паяджинката; облакъ ли се появи, кожухчето ѝ отъ дъждъ не се плаши; слънце ли силно пече, скрива се подъ нѣкой листъ и слънцето не я закача.

Но бивали сж за гжсеницата и лоши минути. Птичка хвърчи съ устременъ погледъ къмъ нея; гледа я, хваща я и я носи на птиченцата си. Бивало е и по-лошо отъ това — примъкнала се тя на новъ листъ и гледа: на него седи голѣмъ паякъ съ кукички на краката и разперя вече мрѣжа надъ гжсеницата.

Понѣкога минавали хора покрай нея и си приказвали: „Ахъ, проклети гжсеници! Да ги изтърси човѣкъ всички на земята и да ги стѣпчи хубаво!“ Гжсеницата, като чуе такива думи, скрива се въ голѣмия хрусталакъ и по цѣли дни не смѣе да се покаже.

А понѣкога идвали въ градината дѣца и я вземали на ржцѣ, за да се порадватъ на шареното ѝ кожухче и, макаръ да не искали да сторятъ зло на гжсеницата тъй непрѣдпазливо я прѣхвърляли изъ ржцѣтъ си, че послѣ горката гжсеница едвамъ допълзавала до родното си клонче.